

[Finansministeren.]

mer. Disse Tillæg er nu gaaet ned til at andrage for det kommende Finansaar 240 Kr. for indenbys Medlemmer og 312 Kr. for udenbys Medlemmer. Jeg tror ikke, man kan finde noget Omraade indenfor Statens Lønnings- og Vederlagsvæsen, hvor der har fundet en saa kraftig Nedgang Sted som netop her. At foreslaa, at nu skal disse 240 og 312 Kr. ogsaa falde væk, forekommer mig derfor at være malplaceret og ikke at have nogen reel Forbindelse med de gældende Regler, idet man dog vel maa sige, at dér, hvor der har været den stærkeste Nedgang, er der mindst Grund at gribe ind med en ekstraordinær Nedsættelse.

Det maa ogsaa erindres, synes jeg, at der er danske Rigsdagsmænd, som rives ud af deres Erhverv paa en saadan Maade — og uden at de paa anden Maade er i Stand til at skaffe sig Indtægter —, at det Honorar, der nu ydes Rigsdagsmænd, er lavt nok for saadanne Folk, naar de skal tænke paa deres Eksistens. Der er sikkert adskillige af Rigsdagens Medlemmer, som er i Stand til at skaffe sig Indtægt ved privat Virksomhed, ved Forbindelse med private Selskaber og lignende, og som derfor kan være fuldkommen ligeglade med saadanne Beløb, som her er Tale om, men den ærede Taler maa erindre, at der er mange Rigsdagsmænd, som ikke er saa heldigt stillet i saa Henseende, og som derfor maa regne med, at de skal leve af det, de faar her i Rigsdagen. Ofte maa de endda føre Dobbelt-husholdning, og jeg mener derfor, at de danske Rigsdagsmænds Vederlag er beskedent.

Med Hensyn til det andet Spørgsmaal, som har været fremdraget under Behandlingen i Folketinget, nemlig Spørgsmaalet om at regulere Tjenestemændenes Lønninger paa et helt andet Grundlag end det, der nu gælder, vil jeg sige, at det Forslag, der er fremsat herom i Folketinget, var saa slet udarbejdet og saa lidet gennemtænkt, at det er mig ganske uforstaaeligt, at Folk, som tidligere har beskæftiget sig med disse Forhold, kunde fremsætte et saadant Forslag. Men jeg tror heller ikke, at dette Forslag nogen Sinde har været tænkt anvendt som Grundlag for en Lønregulering. Det er formentlig fremsat, for at man kunde vise sin gode Villie til at sætte Tjenestemændenes Lønninger ned, og det egner det sig udmærket til, men det er teknisk ganske uegnet til at være Reguleringsgrundlag. Det har jeg udførligt belyst i Folketinget, og jeg skal ikke gentage disse Grunde. Enhver, der kender lidt til Lønningsforhold og Lønregulering, vil vide, at saadan er det.

Dette, at man fra Venstres Side ønsker, at Tjenestemændenes Løn skal nedsættes, er jo for øvrigt ikke noget nyt; det er et Krav, som har været rejst længe, og som vi kender. Det har nu fundet Udtryk i det Ændringsforslag, som blev stillet til Normeringslovsforslaget, men som ikke vandt Tilslutning i Folketinget. Spørgsmaalet gaar dermed ud til Pressen og Vælgerne, det er der ikke noget at sige til. Vort Standpunkt, at man ikke for Tiden bør nedsætte Tjenestemændenes Løn, er vi villige til at forsvare overfor Offentligheden. Det forekommer os, at naar der for et Aar siden er sat en særlig Regulator paa Tjenestemændenes Løn, som man var enig om den Gang, bør man lade denne virke og kun regulere de Forhold, der ikke er sat Regulator paa ved lovmæssig Foranstaltning.

Jeg har fremsat disse Bemærkninger for at klargøre den Stilling, som jeg maa indtage til de Spørgsmaal, der er fremme. Jeg forstaar ogsaa, at det ikke er Meningen, at man fra Venstres Side vil stille Ændringsforslag; man har blot ønsket, at der skulde veksles Anskuelser om dette Spørgsmaal.

Stensballe: Den højtærede Minister sagde, at det var malplaceret at fremkomme med saadanne Forslag, og han mente, at Vederlaget til Rigsdagens Medlemmer var beskedent. Ja, det er ikke det, der er Tale om her, men Forholdet er det, at Vederlaget til Rigsdagsmændene er opbygget saadan, at der er et fast Vederlag og dernæst et Tillæg, ligesom der hidtil har været Tillæg til Honorarerne. Vi har da ment, at naar dette Tillæg til de honorarlønnede blev ophævet, vilde der ingen Grund være til at undtage Rigsdagsmænd, Skatteraadsmedlemmer, Skyldraadsmedlemmer o. s. v., men at de bør falde ind under tilsvarende Bestemmelser, som gælder for de andre honorarlønnede. Det forekommer mig at være saa tydeligt og ligetil, at man burde kunne være blevet enig derom, og naar man ikke har kunnet blive det, maa jeg i høj Grad beklage det, thi jeg tror, det vilde have været heldigt, om Rigsdagens Medlemmer var gaaet foran med et godt Eksempel. Det var ogsaa det, jeg sagde, da jeg første Gang havde Ordet.

Den højtærede Minister karakteriserede vort Lønningsforslag som slet gennemtænkt. Jeg er ikke enig med ham heri, men jeg skal ikke optage nogen Debat med ham ved denne Lejlighed, da Tiden er saa knap. Jeg vil dog fremhæve, at under de Forhandlinger, vi havde i Lønningskommissionen, var vi stærkt inde paa Tanken,